

[Christophersen.]

økonomisk og politisk situation? Ja, for det første ender vi naturligvis dér for en periode, at hvis tinget ikke er i stand til at arbejde effektivt, hvis ikke der kan samles flertal, vil landet i en periode være uden effektiv politisk ledelse, og så kan man jo forestille sig, hvordan det vil virke på vores økonomiske problemer, og så kan man jo forestille sig, hvordan det vil virke på befolkningens tillid til det politiske system, og hvordan det vil virke på mulighederne for at nå frem til nogle fornuftige løsninger.

Hvad sætter man så på spil? Ja, det synes jeg også der er grund til at erindre om. Vi har jo netop her i dag haft første behandling af regeringens forslag til en vidtrækkende skattereform. Jeg skal ikke her i dag gentage, hvad jeg sagde under førstebehandlingen, men blot kort resumere, at det jo altså drejer sig om det første virkelige grundige forsøg i mange, mange år på at lette indkomstbeskatningen i Danmark, fra 1. januar 1975 med 10 mia kr. Det drejer sig desuden om i konsekvens heraf for første gang i mange, mange år at lægge op til en virkelig sanering af den offentlige udgiftspolitik på i 1975 5 mia kr. og i de efterfølgende år et voksende beløb.

Jeg vil blot minde om de to ting. Jeg skal ikke — og det tror jeg heller ikke andre partier skal — begynde at anfægte fremskridtspartiets ret til at træffe beslutninger. Men jeg vil godt her citere, hvad det mindretal, som består af venstre, det konservative folkeparti, kristeligt folkeparti og centrumdemokraterne, har udtalt i tilføjelsen til betænkningen. Jeg skal tillade mig at citere, hvad de 4 partier siger netop om disse centrale problemer med udgiftsreform og skattepolitik, synspunkter, som det i øvrigt er fremgået af forhandlingerne at også et parti som det radikale venstre deler meget langt, ikke mindst når det drejer sig om udgiftspolitikken. Dér hedder det, at „Det er mindretallets opfattelse, at . . . der i finansåret 1975-76 gennemføres samlede besparelser på de offentlige budgetter på mindst 5 mia kr., og at disse besparelser øges i de efterfølgende finansår. Det er endvidere mindretallets opfattelse, at der allerede med virkning fra 1975 bør gennemføres en lettelse i indkomstbeskatningen på omkring 10 mia kr.“

Ja vel, det er en mindretalsudtalelse, og der er øjensynlig ikke flertal her i folke-

tinget for, at en sådan politik kan gennemføres. De, som pådrager sig ansvaret for det, må jo så selv afregne med dem, de står til ansvar over for, i sidste instans.

En anden væsentlig ting, jeg godt vil nævne, som man ligesom sætter en stopper for, hvis ikke dette ting kan komme videre, er løsningen af parcelhusproblemerne. Regeringen har fremsat et forslag, hvis hovedvirkning er, at parcelhusbeskatningen i 1974 skal svare til beskatningen, som den var i 1973. Der er efter vores opfattelse gode muligheder for, at det forslag kan vedtages. Vi har sagt, at det er vores opfattelse, at det hurtigst muligt burde bringes til afstemning, men det er klart, at hvis ikke dette folketing kan arbejde, må vi konstatere, at så vil parcelhusejerne i 1974 blive beskattet efter den ligningslov, socialdemokratiet og SF blev enige om for næsten 1 år siden, og som stadig eksisterer. Jeg synes bare, der er grund til at nævne, at sådan er nogle af de politiske konsekvenser af de beslutninger, man eventuelt måtte træffe i dag.

Vi står altså i aften over for et ganske besynderligt flertal, rettet mod regeringens og rettet mod midterpartiernes ansvarsbevidste politik. På den ene side et socialdemokrati, der er lammet og uden selvstændig handlekraft, på den anden side et parti, der tilsidesætter vigtige perspektiver på boliglovgivningens, på skattelovgivningens og på udgiftsområdets felter. Tilsammen udgør de to grupper jo et flertal, men det er karakteristisk for det flertal, at det ikke er enigt om noget som helst.

Når man derfor måske forkaster midterpartiernes og regeringens forslag og dermed ødelægger grundlaget for en politik, der skulle løse en del af vore problemer, hvad sættes så i stedet? Svaret er: ingenting. Der er ikke under disse forhandlinger, hverken fra den ene eller den anden side af denne sal, kommet noget alternativ til de forslag, regeringen har fremsat, og som vi i dag har anden behandling af. Der er ikke noget parti, som har kunnet anvise, hvordan vi på en anden og mere effektiv og lige så hurtigt virkende måde kan bremse for den alvorlige svækkelse, der i denne tid finder sted af den danske valutastilling, af den danske betalingsbalance. Der er ikke noget forslag, som man derfor kan påberåbe sig kunne træde i stedet for det, som her ligger.